

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

ΗΝ εποχή που βασίλευε ο αυτοκράτορας Βαλεντινιανός, έζησε κοντά στη Ραβέννα ένα μεγάλο μοναστήρι καλονοσηών.

Ένα πρωί κάποιος μυστικός απεσταλμένος ζήτησε να μιλήσει ιδιωτικώς στην ηγουμένη. Η ηγουμένη τον δέχτηκε σε μία αίθουσα, όπου δεν βρισκόταν τη στιγμή αυτή κανείς άλλος.

Ο άγνωστος τότε της είπε, ότι ήταν απεσταλμένος εκ μέρους της αυτοκρατορίας Παλατίδας, της μητέρας του αυτοκράτορα.

Η ηγουμένη έκληρητη τον ρώτησε τι ζητούσε απ' αυτήν ή σεβαστή Αδελφούτα. Κι' ο απεσταλμένος της είπε:

— Η αυτοκράτειρα σου παρακαλεί να αποκαταστής ένα κελλί για μία νέα μοναχή, την οποία θα φέρω εδώ.

σε λίγο, αυτή η ίδια η Μεγαλειοτάτη.

— Είναι πρόθυμη να εκτελέσει τις διαταγές της Αυτούσιας, πάντοτε η ηγουμένη, ή όποια σεφτότανε συγγενούς:

«Ποιά να είναι άραγε αυτή η νέα, την οποία η ίδια η αυτοκράτειρα θέλει να οδηγήσει εδώ?»

— Σας παρακαλεί άζομια ή Αδελφούτα, συνέχισε ο απεσταλμένος, ο σεβαστή ηγουμένη, να μη μιλήτε κανείς άλλος τον έρχομο της έδου. Να την δεχθήτε σεις, μόνη.

— Πολύ καλά, αυτοκράτειρα η ηγουμένη, σφύροντας με ύπνοταρή το κεφάλι της.

***

Έπειτα από μερικές ώρες, η αυτοκράτειρα Παλατίδια βρισκόταν στο μοναστήρι, μπροστά στην έκληρητη ηγουμένη.

Δέν ήταν η πρώτη φορά που επισκέφτονταν το μοναστήρι η αυτοκράτειρα. Είχε ρθει κι' άλλοτε σ' αυτό, γιατί ήταν πολύ εύλαβης, αλλά για πρώτη φορά έρχότανε με τόσο μυστικότητα.

Έφτασε σ' ένα φορείο σεβασμένο έπιμελωδες και δέν μπήκε από τη μεγάλη κεντροκή είσοδο, αλλά από μία μικρή πόρτα χωρισμένη κάτω από μικρό κισσό.

Μία γυναίκα σεβασμένη με πανούδες, μακρούς πέπλους, την ακολουθούσε.

Η ηγουμένη οδήγησε την αυτοκράτειρα και την άγνωστη γυναίκα στο κελλί που έτοιμασε χωρά μόνη της, όπως της είχε παραγγείλει η Αδελφούτα.

Τότε, μ' ένα απότομο κίχημα η άγνωστη γυναίκα, που συνάδενε την αυτοκράτειρα, Έβγαλε από το πεδούλο της τόν πέπλο που την σκεπάζε. Καί η ηγουμένη αναγνώρισε την Όνορια, την κόρη τής αυτοκρατορίας.

— Σας παρακαλώ, σεβαστή ηγουμένη, είπε η αυτοκράτειρα, να έχετε καλά περιποιημένη εδώ την κόρη αυτή. Θα μείνη εδώ για πολόν καιρό, ώσπου να μετανοήσει για την άνοση και την παρακοή της. Κι' αν δέν μετανοήσει ποτέ, τότε θα μείνη γιά πάντα, σ' όλη της τη ζωή, κλεισμένη μέσα σ' αυτό το κελλί.

Η Όνορια, αιώγοντας τα λόγια αυτά της μητέρας της, γέλασε σεβαστικά.

— Δέν θα μετανοήσω ποτέ! είπε. Θα είμαι πάντα ή μνηστή του Αττίλα!

Η ηγουμένη, σ'ό άκουσμα αυτού του ονόματος σταφοροκλήθηκε.

— Η Όνορια άρχισε να γελά.

— Καί τ' όνομά του άζομια, προσέφυε τρόμο, είπε κατόπι. Λοιπόν, έγω θα γίνο γυναίκα αυτού του άνδρου που τόν τρέμει όλοι. Κι' ο αυτοκράτορ άζομια τρέμει όταν άζομια τ' όνομά του. Τι άνδρος που ένε όλοι, όλοι!... Μά ο Αττίλας δέν φοβάται τίποτα κι' έρχεται, έρχεται σάν θύελλα...

— Σιωπή! είπε αυστηρά η αυτοκράτειρα. Σιωπή,

Όνορία!... Είμαι τρελή και δέν ξέρεις τί λές.

— Όχι, δέν είμαι τρελή, φώναξε ή Όνορια. Είμαι ή μνηστή του Αττίλα και θα γίνο γυναίκα του. Ξεχνάς λοιπόν, μητέρα μου, ότι έου, κόρη, μητέρα και αδελφή αυτοκρατορών, πιστήρες αχμάλωτη άλλοτε από τούς βαρβάρους κι' αναγνώριζες να παρτενής με το βασιλιά τους, τόν Ατόλγ; Γιατί κι' έγω να μην πάρω τόν Αττίλα;

— Τόν Αττίλα! φώναξε ή αυτοκράτειρα. Τόν Μαγγόλο αυτόν, με τα λοξά μάτια και τό μικρό δένμα; Αύτόν που κλέβαν βαρβάρους άνδρους, κλέβια μαγισσών και δαιμόνιον, άνδρους που τρώνε κρέας όμο, σάν σκυλιά!... Τόν Αττίλα, τόν έχθρο τής αυτοκρατορίας μας, τόν ειδωλόλαττον;

— Μητέρα μου, είπε πάλι ή Όνορια, ο βασιλιάς Ατόλγ δέν ήταν καλύτερος.

— Είνε αδιόρθωτη, είπε ή αυτοκράτειρα στην ηγουμένη, ρεβέτι να μείνη εδώ για πολόν καιρό...

Όταν ή αυτοκράτειρα και ή ηγουμένη έφυγαν κι' ή Όνορια Έμεινε μόνη μέσ' στο κελλί της, άρχισε να σκέλλογεται:

— Ναι, είμαι ή μνηστή του Αττίλα. Τού Έπιελα μ' έναν έμιστό μου το δαχτυλίδι μου. Όλοι οι Ρωμαίοι ένε δειλοί, άφου τρέσαντο τόσο σ' άκουσμα μόνο του ονόματος του Αττίλα. Ένώ ο Αττίλας!...

Α, ο Αττίλας ένε άπροσιτος, γενναίος, άμειλικτος...

Η Όνορια άγαπούσε τρελλά κάποιον, πριν άγαπήσει τόν Αττίλα.

Μά ο εκλεκτός της αυτός, ο πιο φάρδος και ο πιο άνδρετος απ' όλους τούς Ρωμαίους, βρέθηκε μία μέρα σκοτωμένος! Γιατί έτσι θέλησαν οι δικαί της, που δέν εβίωσαν λογικό να πάρη αυτή, ή αδελφή του αυτοκράτορα, ένα άλλο στρατιώτη. Καί τότε ή Όνορια, γιά να έκδιξηθή, έστειλε το δαχτυλίδι της σ'όν Αττίλα. Θα γίνονταν βασίλισσα τόν Ούνων, γαί!... Τι περίρασε αν ο Αττίλας είχε διακόσιες γυναίκες; Αυτές δέν ήταν κόρες Κισσάρων, όπως αυτή...

Και ή Όνορια, στηρίζοντας τώρα το μέτωπό της και τά χέρια της σ'τά σείερα του παραθύρου του κελλιού της, γυθίρισε:

— Έλα, Αττίλα!... Έλα να με σώσεις!... Τι με νοιάζει αν είσαι άσχημος; Για μέγα θα είσαι έρωτός, άφου θα είσαι ο έκδικητής μου. Έλα, Αττίλα, ή μνηστή σου σε περιμένει!...

***

Όταν ο Αττίλας πήρε το γράμμα και το δαχτυλίδι της Όνορίας, γέλασε με την καρδιά του.

— Θα έινε, είπε, καμιά πονηρία τόν Ρωμαίων αυτό. Μά έγω δέν γελάμαι.

Όταν όμως ζήτησε πληροφορίες για την Όνορια, τού έπαν, ότι ήταν όμορφη και περήφανη κι' ότι την έφοβόντουσαν κι' ή μητέρα της κι' ο αδελφός της άζομια.

Τού έπαν επίσης πως την είχαν κλείσει σ' ένα μοναστήρι, γιατί είχε τολμήσει να τού στείλη το δαχτυλίδι της.

Τότε ο βασιλιάς τόν Ούνων σκέφτηκε:

«Αν έπάρχει λόγος να πάω να πάρω από τώρα την Όνορια.»

Όταν φησίο στη Ραβέννα πηγαίνω, αν θέλω, και την παίρνω.

Στο μεταξύ αυτό, ή Όνορια περιμένε... Περιμένε κλεισμένη μέσα στο μελεγχολικό κελλί της...

Πέρασε κάμποσος καιρός άζομια. Ήταν το έτος 451. Ο Αττίλας πλησίαζε πρός τη Ραβέννα. Η Όνορια άκουσε μία μέρα δυό καλόγους να συζητούν μεταξύ τους για τόν φοβερό κατακτητή που πλησίαζε όλοένα με τά βαρβάρικα στρατεύματά του και χάριχε υπερόβολια.

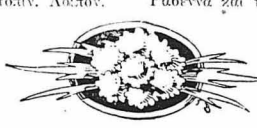
Πραγματικά δέ, λίγες μέρες ύστερα, ο Αττίλας είδοποίησε τόν αυτοκράτορα Βαλεντιανό, ότι ζητάει να τού παραδώσουν άμέσως τη Ραβέννα και την Όνορια, ή οποία ήταν μνηστή του, άφου κρατούσε το δαχτυλίδι της.

Ο Βαλεντιανός κόντεψε να πεθάνη απ' τόν τρόμο του. Μά Έξαμια έφτασε μία άνέλπιστη είδηση. Διαγγέλει γειμάτι σόνη, ήρθαν κι' έπσαν μπροστά σ'τά πόδα του αυτοκράτορα, λέγοντας:

— Σωθήκαμε!... Ο Αττίλας δολοφονήθηκε!...

Η ηγουμένη αναγνώρισε την Όνορια, την κόρη τής αυτοκρατορίας...

Γιά διακοσιότη φορά παντρεύτηκε προχτές τη νύχτα. Πήρε την κόρη ενός έπαναστατή αόχηρου του. Ή διατυπωμένη αυτή είχε πέσει στα πόδια του 'Ατίλλα και του χρωστού γάρι γύ τον έπαναστάτη πατέρα της που οί βάρβαροι τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο. Ο 'Ατίλλας όμως γέλασε άγρια και σκότωσε τον πατέρα της. Επειδή δέ η κόρη ήταν άμορφη, την πήρε μαζί του διά της βίας. Την ημέρα των γάμων έβγαν χαρές και πανηγύρια. Την έκταμένη όμως, ο γυιοι του 'Ατίλλα, άνήσθησι γιατί δεν τον έβλεπαν να παρουσιάζεται, μήλιαν μέσα στη σπηλι του. Έκει τον βρήκαν περμένο κάτω νεκρό!... Από τό στόμα του είχε τρέξει άθλονο αίμα. Ή κόρη του έπαναστάτη άόχηρου ήταν ζωομένη σε μία γονιά, σαν ένα φοβερό ζώο και δεν έλεγε τίποτα. Τοό κάκου τη ρωτούσαν τί συνέβη. Δεν άπαντώσε. Τόν σκότωσε αυτή; Δεν τό έφερε καείς. Οπόστο ο τρομερός αυτός κατακτητής των Ούνων, κοίταται τώρα άσάλευτος, νεκρός, πάνω σε πολυτήμα θράσκαπα, σ' ένα ψηλό σωρό, άποτειλωμένο από τις κορώνες των βασιλέων που ύπέταξε, από τα όπλα που του έχουν ρίξει οι νικημένοι άόχηροι στα πόδια του, από τά χρυσά βάρια και διακοπότερα που είχε άρπάξει από τις εκκλησίες, από δέματα τίφρων και λευταριών, που μαζωνές φριξές του είχαν στείλει ως φόρο ύποταγής, από κομήματα, από διαμάντια και μαργαριάρια!...

***

“Υστερα άπ' τό εγγύηματο αυτό νέο, ένας άπεσταλμένος της αυτοκράτειρας πήρε να πάει την 'Ονωρία άπ' τό μοναστήρι. Θά της άπέδωσαν πειά την έλευθερία της. Μά ή νέα ρώτησε περήλινα και ηυχρά τό άπεσταλμένο :

— Γιατί ήρθατε ; Μήπως έφτασε ο 'Ατίλλας στη Ραβέννα και ζητάει τη μηρητή του ;

— “Όχι, της άπάντησε εκίνους, έχοινομα εκ μέρους της σεβαστής Ληγούστας, της μητέρας σου. Σου χωρίζει την έλευθερία σου, γιατί πρόκειται να σε παντρήσει.

— Κι ο 'Ατίλλας; ρώτησε πάλι ή 'Ονωρία. Ποι βροζάειται τώρα ;

— Ο 'Ατίλλας πέθανε!... Τόν σκότωσε μέσα στη σπηλι του η κόρη ενός έχροου του.

Τότε ή 'Ονωρία έβγαλε μία χρονή άπελασίας :

— Πέθανε ο 'Ατίλλας!... Άλλοιμονό μου!...

Κι' εγώ τόν περμένα νύχτα και μέρα, μέ λαχτάρα άκούμητη... Τι μέ νοιάζει άν είχε παντρευτεί μ' άλλες γυναίκες ;... Εγώ ήμουν ή έπίσημη μηρητή του κι' εγώ μόνο θα γενόμουν βασίλισσα των Ούνων... Εγώ μόνη του ταιριαζα... Ηγαίνατε γρήγορα... Φευγάτε από δω... Δεν ήθελο να δω κανένα άντρα πειά στα μάτια μου... Ηέστε στην αυτοκράτειρα, ότι δεν δέχομαι την έλευθερία που μου προσέφερε. Θά μείνω εδώ, σ' όλη μου τη ζωή, για να προσποιημαι για την ηυχη του 'Ατίλλα... Δεν λογαριάζω τις άλλες γυναίκες που πήρε διά της βίας. Εγώ τον άλλαξα μόνη μου γι' άντρα μου, εγώ είμαι ή χήρα του... Άκούτε ;... Άγρο!...

Ο άπεσταλμένος της αυτοκράτειρας αποθαρήχτηκε προταγμένος μπροστά τό άγριο βλέμμα και τό σκληρό φρος της 'Ονωρίας. Ή άποστολή του είχε τελειώσει. Τι περισσότερο μπορούσε να κάνει; Βγήκε άπ' τό κελλι του νέας και προχώρησε ανάμεσα στους σκοτεινούς διαδρομούς του μοναστηριού, ψιθυρίζοντας :

— Άθήλινα... Τής άξίζει να είνε βασίλισσα των Ούνων αυτή... Γυναίκα του 'Ατίλλα...

Άπ' τό κελλι άκούστηκαν τώρα τ' άγρια ουξήματα της 'Ονωρίας.

Ή χήρα του σκληρού κατακτητή θρηρούσε τόν άντρα που δεν άντίκρουσε ποτέ, τραβώντας τά χρυσά της μαλλιά!...

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΗΡΟΥΝΙΩΝ

Τά πηρούνια πρό τριών περίτον αίωνων ήσαν έντελώς άγνωστα. Τότε οι άνθρωποι χρησιμοποιοούν μονάκι μαζιάρια, με τά όποια έκοιαν τό κρέας σε μικρά κομμάτια και τά έφερναν κατόπι στο στόμα με τά δάχτυλα.

Σχετικώς άναφέρεται πως διαν ο βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Ιάκωβος Α' κάλεσε σε γένια τον πορσεβητή της 'Ιταλίας, ο συνδατημένος έφαγαν με τά... χέρια τους και στο τέλος τά έβλιναν όλοι μέσα στο ίδιο δοχείο!

Τά πηρούνια ήσαν τόσο σπάνια κατά τον 17ον αιώνα στην 'Αγγλία, όστε ο εύγενής μόνος και μετά βίας μπορούσαν να διαθέσουν μία ντουζίνα άπ' αυτά!

Πρό του 18ου αιώνας, στην 'Αγγλία όσα έτρωγαν σε ξενοδοχείο, κοιβαλοσαν οι ίδιοι μαζί τους μία δήλη, μέσα στην όποια ύπηχαν ένα μαζάρι κι' ένα πηρούνι.

Στην άρχη τά πηρούνια κατακενέιζοντο από χάλιβα και είχαν μονάκι τρία δόντια, τά όποια άργότερα έγιναν τέσσερα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Κ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ Κ' Η ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ

Τόν γνωστό θεατρικό συγγραφέα κ. Νίκο Λάσκαρη, μία φορά κι' έναν καιρό, προ... άμνημονεύτων χρόνων, στα πρώτα χρόνια που ήταν παντρεμένος, τον παρακολούθησε η πεθερά του, για να μην κάνει άπιστίες στη γυναίκα του.

Πού πήγαινε και πού στεκόταν και με ποιά μιλώσε, έβρισκε να της δίνει άναφορά!...

Αυτή ή ιστορία ένοχλώσε βέβαια τό Λάσκαρη, αλλά και χωρίς να τον ήμιώνη. Και σαν άνθρωπος του πνεύματος που ήταν, σκέφτηκε να δώσει ένα καλό μάθημα στην πεθερά του.

“Έτρινε λοιπόν, κάποτε, να φύγη ή κυρία του για την Αίγυπτο, σε κάποιον πλούσιο θείο, που είχαν εκεί, για να περάση τό χειμώνα της. “Έτσι έμεινε στο σπίτι ο Λάσκαρης και ή πεθερά του.

Ο Λάσκαρης ήταν ύποχορμένος, φυσικά, να σανααστρέφεται κάθε μέρα με ήθαστοί και να παρακολούθη τά έργα του στο θέατρο. “Έτσι πολλές φορές πήγαινε άγρια στο σπίτι του, όπου τον περιμένα ο... κρούαξ άγγελος της... κροββατοκάμαρας του για να τον ψάλλη!...

— “Α, έτσι είναι, είτε μέσα του ο Λάσκαρης, θά σου δείξω εγώ.

Πήγε λοιπόν ένα βράδι στο θέατρο της Μαριέτας Κοτοπούλη και της γύρεψε ένα καπέλο γυναικείο, μία ύλαρέλλα, ένα πανοφύρι κι' ένα μανσόν. Φοιτομένος μ' όλα αυτά, γύρεσε, χωρίς να τον δη ή πεθερά του, σπίτι του, και τά σκόρασε έπάνω στις πολυθρόνες κι' σ' έναν καναπέ στο διπλανό δωμάτιο της κροββατοκάμαρας του.

Τό πρωί, μόλις ξύπνησε ή πεθερά του, και είδε τό... φοβερό αυτό θέαμα, λίγο έλειψε να της ρδη ταπιλάς! “Άρχισε λοιπόν να βηματίζει, θηνώδης, έξω από τό δωμάτιο του Λάσκαρη, περιμένοντας τον γαμπρό της να ξυπνήσει.

Ο Λάσκαρης από μέσα άπελάμβανε του θέαματος, κροφονιτώνοντας άπ' την κλειδαρότρυπα.

Εύνηξής πειά για την έκδησή του και για να παρατηρήν τό μαρτύριο της πεθεράς του, ξεκλώθηκε στο κροββατί του και ξανακοιμήθηκε ως τις... δέκα! Στις δέκα που ξύπνησε, άκουσε την πεθερά του να κούβη άκουα βόλτες άπ' έξω και να μουρμουρίζει. Σαναξαπλώθηκε τότε στο κροββατί του, πήρε εφημερίδες κι' άρχισε να διαβάσει...

Πήγε ή ώρα έντεκα... δώδεκα... μία μετά τό μεσημέρι. Τη στιγμή αυτή είδοποισαν την πεθερά του Λάσκαρη, ότι τό φαί είνε έτοιμο και θά κρωώσει. Άλλά πού να τό κωνήσει άπ' τη θέσι της; Αυτή είχε όρεσι να φάη μόνον... τό γαμπρό της!...

Φτάνει ή ώρα δύο μετά τό μεσημέρι.

Ή πεθερά τό ίδια και χειρότερα. Μπάστακας άπ' έξω. Άπό μέσα ο Λάσκαρης... τά ίδια κι' αυτός. Πεινούσε, αλλά χόρταινε... έκδηλα.

“Έξαινα τό δωμάτιό του οσιεται... εκ θεμελιών.

Από κλωτσιές στην πόρτα, έκαμαν την κλειδαριά να τρέξει κι' άκούστησε μία τρομερή φωνή :

- Ευνηξήστε, επί τέλος, κωκοήθουσα! Ξυπνήσατε!...
- Ποιός είνε; φώναξε ο Λάσκαρης από μέσα. Τι συμβαίνει; Πυρκαϊά;... Έπιασε τό σπίτι φωτιά;
- Πυρκαϊά και μάλιστα μεγάλη στο κεφάλι σου, βουχήθηκε ή πεθερά του. Άνοιξε γρήγορα την πόρτα, πριν την σπάσω!...

Κι' επειδή ήταν βαγνή να τό κάνει, ο Λάσκαρης άνοιξε ήσυχα - ήσυχα την πόρτα και με γλευκιάτη φωνή ρώτησε την πεθερά του :

- Μά τι συμβαίνει, καλή μου μητέρα;
- Τι συμβαίνει, αναιδέστατε!... Τέτοια κωκοήθεια δεν την περίμενα ποτέ μου.

Και έξάλλη, εισέβαλλε στο δωμάτιό του, κι' άρχισε να ψάχη :

- Μά τι ζητάτε; την ρώτησε ο Λάσκαρης.
- Αυτή την πατασόδρα!
- Πατασόδρες; εδω μέσα; Στη κοζινα να κωτάξης!
- Αυτή την παλμαπατασόδρα που κωβλήρησε τη νύχτα εδω μέσα!... Πού στο διάβολο την έκωφρες, την ζωοκωμένη, που δεν ντράπηκε να ξεκλώσει τά ρούχα της στα έπιπλα;...
- “Α, για τά ρούχα της κ. Κοτοπούλη λές; άπάντησε ο Λάσκαρης. Ποιά Κοτοπούλη, γαμπρέ μου; Ένω; είνε τά ρούχα αυτά; Πού είνε κωφωμένη ή σισα;
- Μά αυτά τά ρούχα είνε της κ. Κοτοπούλη, έξήγησε ο Λάσκαρης. Είνε άπ' τό βεστιαρίο της. Μου τά έδωσε να της τά φυλάξω.
- Τι έκαμε, λέει; “Όστε δεν είχες καμιά γυναίκα εδω μέσα;
- Έγώ; Μά αν ήθελα εγώ να φέρω γυναίκα εδω, πρώτα—πρώτα θα έκαμθα τά ρούχα της κι' έπειτα την ίδια. Κατάλαβες; Και τώρα έλα να φάμε, γιατί έγω μί πεύνα που δεν λέγεται!...

Ή πεθερά, κωίνεται, πως τά κατάλαβε πάρα πολύ καλά μάλιστα, γιατί από τότε δεν ξαναενοχλήσε τό γαμπρό της.

Ο κ. Ν. Λάσκαρης (Σκίτσος του κ. Η. Κιστανάκη)

